

ὅτ' ὀλίγα φεροίμην ἄλλοις, ὅτ' εἰς ἄνθρωπον ἢ γυναῖκα, ἢ δῆλον πῆθος, ἢ οὐδὲν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἔχον ἦθος. δεῖ μὲν οὖν ἐν ταῖς τραγωδίαις ποιεῖν τὸ δαυμασόν. μᾶλλον δ' ἐν δέχεται ἐν τῇ ἐπιποίῳ τὸ ἀδόλορον. διὸ συμβαίνει μάλιστα τὸ δαυμασόν, διὰ τὸ μὴ ὄραν εἰς τὸν παρόντα. ἐπιπτα τὰ περὶ τὴν ἔκταρσιν, διότι ἐπὶ σκωλῆς ἄντα, γελῶσα ἀφ' αὐτοῦ, οἱ ἄλλοι δὲ καὶ οἱ δαύοντες, ὅτ' ἀναυδῶν ἐν τῷ πῶς ἔπειτα λανθασίει. τὸ δ' ἄλλοις ἐπὶ τῶς ἀπαιτοῦσι ὡς χρεὶ ζῆλοιοι. δεδιδάχα δ' ἡ μάλιστα Ὀμηροῦ καὶ τῶν δῆλοις φεδοῖ λέγειν ὡς δεῖ εἶναι τὸ παροδογισμός. οἶονται γὰρ ἀφ' ἑσθ' ὅτι, ὅταν τοῦδ' ὄντες ἢ γυνώσκου τοῦδ' γίνεται, εἰ τὸ ὑπερῶν ἔτα, καὶ τὸ παρόν ἐν εἶναι ἢ γίνεσθαι. τῶτο δὲ ἔτα φεδοῖ. διὸ ὁ δὴ, ἀπὸ τοῦ παρόντος φεδοῖ, δῆλον δ' οὗτου ὄντος, ἀπ' ἑσθ' ἢ γινώσκου, ἢ παροδογισμοῦ, διὰ τὸ τὸ εἶδέναι τῶτο δῆλον ὄν, παροδογισμοῦ ἢ μὴ ἢ ψυχῆ, καὶ τὸ παρόντος ὡς ὄν. παροδογισμοῦ τε ἀδύατα καὶ εἰκότα, μᾶλλον ἢ δυνατὰ καὶ ἀπίστα. τίς τε λόγος μὴ συμβαίνειται ἐν μερῶν δόλορον, δῆλον μάλιστα μὲν μὴ εἶναι ἔχον ἄλορον. εἰ δὲ μὴ, ἔξω τῶ μωδευματος, ὡς παρ' Οἰδίποιοι τὸ μὴ εἶδέναι πῶς ὁ Δαῖος ἀπέθανεν. δῆλον μὴ ἐν τῷ δράματι, ὡς παρ' ἐν Ηλέκτρα οἱ τὰ Πύθια ἀπαγγέλλοντες ἢ ἐν Μυσοῖ, ὁ ἀφανος ἐν Τεγέας εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἦκων. ὡς τὸ λέγειν ὅτι ἀνήρητο ἀπὸ μῦθος, γελῶν. ἐξ ἀρχῆς γὰρ οὐ δεῖ συμβαίνειται τοῦτοιοῦς. ἀπὸ δὲ εἶναι, καὶ φαίνεται ὀλογοῦσθαι, ἐν δέχεται καὶ ἀποπῶν ἐπεὶ καὶ τὰ ἐν Ὀδυσσεῖα ἄλορα, τὰ ἀπὸ τῶν ἐκδοσιν, ὡς ἐν ἀπὸ τῶν ἀπαιτοῦσι, δῆλον ἀπὸ γῆλοιοι, εἰ ταῦτα φαῖλος ποιητῆς ποιήσει. νῦν δὲ τῶς δῆλοις ἀγαθοῖς ὁ ποιητῆς ἐμφανίζει ἠδύων τὸ ἀποπῶν. τῶ δὲ λέξει δεῖ διαπονεῖν ἐν τῶς ἀρχοῖς μέρεσι, καὶ μήτε ἠδύοις, μήτε διαποπῶσι. δοκῶν πῶς γὰρ πάλιν ἢ λίαν λαμπερὰ λέξις τὰ ἠδύοι, καὶ τῶς δῆλοις.

At hic, cum pauca praefatus sit, statim inducit virum, aut mulierem, aut aliquos alios mores, & nihil morum expers, sed habens mores. Ac oportet quidem in Tragediis efficere id, quod admirabile est: sed magis in Epoeia contingit id, quod ratione vacat. Quamobrem contingit maximè id, quod admirabile est, quia non spectant in agente. Quoniam, quae enenerunt, circa Hectoris infectionem, in scena eerte apparenter ridicula, hi quidem stantes & non insectantes, hic verò renuens. At in Epicis latent. Iam admirabile iucundum est. Ac signum est, quòd omnes addentes nunciant, tanquam gratificantes. Et docuit maxime Homerus alios falsa dicere, vt oportet. Atque hoc naturam habet paralogismi: existimant enim homines quando, dum vnum est, aut factum est, alterum fit, si posterius est, etiam prius esse, vel fieri. Hoc autè mendacium est. idcirco primum iam certè mendacium est. sed necesse non est, dum vnum est, vt alterum fit, vel fiat, vel apponatur. Nam quia scit, hoc verum esse, falso ratiocinatur animus noster etià primum, tanquam id, quod fit. Eligenda autè sunt, quae fieri non possunt, & verisimilia sunt, magis, quam quae fieri possunt & parum apposita sunt ad persuadendum. Ac sermones non constituendi ex partibus carentibus ratione sed maximè quidem, vt nihil habeant, quod careat ratione, si verò non sint tales, at certè habeant extra fabulam, vt Oedipus illud habet quòd nesciat, quomodo Laius mortuus sit. Non autem in dramate, vt in Electra, qui Pythia nunciant: aut in Myfis, qui sine voce ex Tegea in Mysiam venit. quare ridiculum est dicere, fabulam interituram: quia à principio non oportet constituere tales. Quòd si quis constituerit, & apparuerit magis consentaneum recipere, erit etiam absurdum quoniam & quae sunt in Odyssaea sine ratione nempe quae circa expositio-nem, nullo modo tolerabilia esse, manifestum foret si ipsa malus poeta faceret. nunc autem aliis bonis poeta obscurat, iucundum reddens absurdum. Dictione autem oportet laborare in partibus ociosis, & non moratis, neque sententiarum plenis, contra enim occultat dictio valde splendida tum mores, tum sententias.

Κερδύμον κα.

CAPVT XXV.

Περὶ δὲ θεωρητικῶν καὶ λήσεων, ἐκ πύων τε καὶ πύων ἀπὸ εἰδῶν εἶναι, πῶς θεωροῦσι γῆλοιοι. ἀφ' αὐτοῦ ἐπεὶ γὰρ ἔτα μὴ μὴ πῶς ὁ ποιητῆς, ὡς παρ' αὐτῶν ζωγράφος ἦ τις

I Am de quæstionibus, & solutionibus tum ex quot, tum ex qualibus formis sint, hoc pacto contemplantibus fiet sine dubio manifestum. Quoniam enim poeta est imitator, quemadmodum etiam pictor,